

VĚČNÝ KRÁL

L. J. ANDREWS

FRAGMENT

Věčný král

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

L. J. Andrews

Věčný král – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VĚČNÝ KRÁL

L. J. ANDREWS

Přeložila Jana Žlábková

FRAGMENT

The Ever King
Copyright © 2023 by L. J. Andrews
All rights reserved
Cover design by: MerryBookRound designs
Translation © 2025 by Jana Žlábková

ISBN tištěné verze 978-80-253-7118-3
ISBN e-knihy 978-80-253-7123-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7124-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7120-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

POZNÁMKA AUTORKY

Vítejte v temném světě zvaném Věčnost. Doufám, že vás zaujme jak příběh v této knize, tak i hloubka a intenzita vztahu mezi Livií a Erikem. Proto jsem napsala tuto poznámku. Některým lidem může jednání Věčného krále, vybočující z běžných představ o spravedlnosti a morálce, připadat skličující a do značné míry i brutální.

Není to žádný dobrák (aspoň do chvíle, než se mu dostaneme víc pod kůži), a proto jsou některé jeho činy temné a kruté.

Základem Věčného království jsou světy z mé série *Broken Kingdoms*. Ráda bych proto poznamenala, že jsem sice prostudovala životní styl dobrodruhů, ale tato kniha patří do kategorie fantasy, takže Věčná loď se z historického hlediska nemusí přesně shodovat s plavidly plujícími kdysi po mořích Karibiku.

Kniha *Věčný král* není přímo spojena s *Broken Kingdoms*, ale občas se v ní může objevit někdo připomínající postavu z jiné série, což nečiním úmyslně.

Čtenáře, kteří se k nám připojili až po finále série *Broken Kingdoms*, chci uvítat ve světě pod vlnami. Příběh o Věčném králi se odehrává přibližně dvacet let po událostech popsanych v *Dance of Kings and Thieves*, což je šestá kniha série *Broken Kingdoms*. Kdo ji zná, ten ví.

Malý Erik dospěl v muže a vrací se, aby se pomstil.

A nyní se už společně vydáme do Věčnosti.

UPOZORNĚNÍ

Tato kniha obsahuje věci, které mohou některé čtenáře
znepokojit, například:

popis mučení
týrání žen a dětí
zpřetrhání rodinných vazeb
sex
kaluže krve
násilí
mrzačení těl
šikanu
panické ataky
posttraumatickou stresovou poruchu
temná témata
vraždy
úzkost
únosy
traumatické poranění mozku po mučení
nekonsezuální styk

Čtěte obezřetně.

*Věnováno královnám, které milují úžasné a temné srdce zlosyna.
Poznejte ho, neb je vášnivější než srdce hrdinovo.*

Říše pozem

Průrva

Dům vod

Rusá

Dům kostí

Věčné

Dům

Královské

nských fae

Průrva

království

králů

Skondell

Dům čepelí

Skleněné ostrovy

město

Věž

Temné ostrovy

Ledové fjordy

Dům mlh

JE VÍC NEŽ MUŽ...

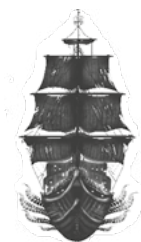
... A TAK SE TUŽ.

DOKUD NESKONČÍME, KDO BY SPAL.

NÁMOŘNÍKŮV HROB...

... UŽ TEĎ KLIDNĚ ZDOB.

NAŠÍ POSÁDCE VELÍ VĚČNÝ KRÁL.

PROLOG

Oné noci

Závěr potřeboval pozměnit.

Dívka strávila celé odpoledne tím, že vraním brkem škrtala věty a volila vhodnější slova, aby po setmění mohla chlapci číst. Příběh o hadovi, který se spřátelil s pěnicí. Příběh, v němž spolu žili šťastně navěky věků, protože v dívčině verzi had ptáka nepozřel.

Dlouho poté, co se měsíc usídlil na nejvyšším místě noční oblohy, se dívka vykradla z podkroví vojenské pevnosti stojící poblíž moře. Plížila se a kryla se přesličkou jako štítem, až dorazila ke staré kamenné věži s propadlou střechou. Stavba už moc nevypadala jako věž, ale její zdi byly silné a připomínaly statné muže stojící vedle sebe.

Otvory podél základů zakrývaly železné mříže. Dívka v duchu odpočítala ten šestý a pak se připlížila k cele.

„Krvepěvče,“ zašeptala. Od konce bitvy nacvičovala tón hlasu – musel být dost silný, aby ho chlapec uvnitř slyšel, ale zároveň slabý pro strážce přecházející kolem, které by ho měly zaměnit za pouhé syčení lesního tvora.

Pět dechů, pak deset a náhle ve stínu problikly rudé oči, jako když se v bouři na chvíli zjeví zapadající slunce.

Patřily děsivému chlapci. Byl jen o trochu starší než ona, ale už bojoval ve válce. Pozvedl zbraň proti válečníkům jejího lidu. Chlapec, který měl na kůži zaslou krev.

Srdce jí sevřela podivná hrůza, kterou nechápala, ale byla to poslední noc, kdy ho ještě mohla vidět, a tak to udělat musela.

„Soudy přicházejí se sluncem,“ řekl chlapec hlasem suchým jako stéblo sena. „Raději odejdi, princezničko.“

„Ale já pro tebe něco mám a musím dokončit ten příběh.“ Z vaku pověšeného na rameni vyndala knížečku vázanou v odrané kůži, s černými siluetami ptáka a stočeného hada na obálce. „Chceš slyšet konec?“

Chlapec dlouho mlčel a ani nemrkl. Potom si pomalu sedl na vlhkou zem a překřížil dlouhé nohy.

Dívka přečetla poslední stránky svého upraveného příběhu. Z pěníce a hada se navzdory rozdílům stali věrní přátelé. Žádné lži, žádné podrazy, žádné triky. Každé slovo ji přitahovalo blíž a blíž k mřížím, až jí hlava spočinula na studeném železe a jedna ruka visela mezi mřížemi, jako by na chlapce uvnitř chtěla sáhnout.

„Hráli si od úsvitu do soumraku,“ četla a mžourala na svůj neúhledný rukopis. „A žili spolu šťastně navěky věků.“

Když knihu zavřela a podívala se na chlapce, rozhostil se jí na tváři úsměv.

Byl opřený o dlaně, nohy natažené a holé kotníky překřížené. „Jsme to my, princezno? Had a pěníce?“

Její úsměv se rozšířil. Pochopil, co měla na mysli. „Přesně tak, zůstali přáteli navěky. Proto můžeš zítra při soudu říct, že už nikdy nebudeš bojovat. Můj lid dovolí, abys zůstal.“

Už žádná krev. Žádné noční můry. Dívka už nechtěla snášet krev prolitou z nenávisti a války.

Když chlapec mlčel, sáhla znovu do vaku a vytáhla z něj šňůrku. Visel na ní stříbrný přívěsek, který koupila za poslední měďák. Stříbrný přívěsek ve tvaru letícího ptáčka.

„Je tvůj.“ Protáhla ruku mezi mřížemi a nechala přívěsek dopadnout na zem. „Napadlo mě, že by ti mohl připomínat ten příběh.“

V tu chvíli byla vzdálenost mezi nimi požehnáním. Být o trochu blíž, mladík by viděl, jak se zarděla. Poznal by, že doufá, že si při pohledu na přívěsek vzpomene nejen na příběh, ale i na *ní*.

Pomalů ho zvedl a špinavým palcem přejel po křídlech. „Zítřa mě buď pošlou pryč, nebo pozdravím bohy, Pěnice.“

Sevřel se jí žaludek a měla pocit, jako by se jí uvnitř něco rozlévalo jako teplý čaj. Pěnice. To jméno se jí líbilo.

„To se stává, když prohraješ válku.“ Chlapec si s trpkým úsměvem pověsil přívěsek kolem krku. „Nedá se tomu zabránit.“

Tep jejího srdce se zpomalil. Svěsila bradu. Pořád doufala, ale nebyla pošetilá. Věděla, že se může zachránit jen díky tomu, že je *chlapec*. Kdyby byl muž, přišel by o hlavu. Bojoval proti jejímu lidu. Nenáviděl ho stejně, jako v příběhu nenáviděl had ptáky na stro-mech, protože mohli svobodně létat.

Ale ona na to nedbala. Hluboko v kostech cítila, jak ji to k němu táhne, a doufala, že to on cítí stejně.

Marná naděje. Byl sice mladý, ale tady už vždycky bude za nepřitele. Za odmítnutého vyhnance.

Zamrkala a znovu sáhla do vaku lemovaného kožešinou. „Vím, že pro tvůj lid je důležitý. Možná bys ho chtěl naposledy vidět.“

Opatrně si položila na dlaň zlatý talisman, tenký a kulatý. Byl starý a poznamenaný drsným počasím, a přesto překrásný. V záhy-bech na jeho okraji se skrývaly pozůstatky dávné magie. Kdyby se její otec dozvěděl, že ho ukradla, nejspíš by musela strávit týden ve své komnatě.

Měsíční paprsky osvětlily podivnou runu uprostřed. Chlapec ve stínu zhluboka vydechl. Věděla, že to neměl v úmyslu.

Poprvé od chvíle, kdy dočetla příběh, natáhl ruce a přitáhl se k mříži v kamenné zdi. Jeho oči teď měly barvu temné krve a změnil se i jeho úsměv. Byl tak široký, že viděla i jeden z jeho zubů, který vypadal téměř jako vlčí tesák, jen trochu kratší.

Ten úsměv jí rozechvěl paže.

„Uděláš pro mě něco, Pěnice?“

„Co?“

Chlapec kývl směrem k talismanu. „Byl to dárek od mého otce. Budeš ho opatrovat? Jednou se pro něj vrátím a ty mi budeš vyprávět další příběhy. Slibuješ?“

Dívka si nevšímalá husí kůže na pažích a zašeptala: „Slibuju.“

Náhle zazněl dusot blížících se těžkých bot a dívka se naposledy podívala na chlapce skrytého ve tmě. V ruce držel stříbrný ptáčí přívěsek, a než vyrazila do husté trávy, ještě jednou na ni vrhl vlčí úsměv.

Zpátky domů spěchala tak rychle, až ji bolelo u srdce. Oči upírala na minci ležící v dlani, takže si nevšimla kořene trčícího ze země. Zakopla o něj a upadla na špinavou zem.

Zakašlala a pokusila se zvednout, ale když se stále ještě na kolenu podívala dolů, žaludek se jí sevřel, jako by na něm měla pevné uzly.

„Ach ne.“

Před okamžikem slíbila, že bude talisman opatrovat, a teď na něj padla plnou vahou. Na zemi ležely tři třpytivé zlaté kousky. Když je sbírala, oči se jí mlžily slzami a do noci vzlykavě slibovala, že napraví, co rozbila.

Byla zoufalá, a nejspíš proto si nevšimla, že na hladké kůži se jí přímo pod loktem objevila ona zvláštní runa, kterou viděla na povrchu mince.

Čím víc se časem dozvíдалa o krutostech spáchaných mořským zloduchem, jenž napadl její lid, tím víc se za tuto noc styděla a střežila ji jako ostudné tajemství. Vymyslela si příběh o šrámech na paži a tvrdila, že upadla, když scházela po dlážděných schodech do zahrád. Zapomněla, že chlapec slíbil, že si pro talisman přijde.

Začala o něm přemýšlet jako všichni ostatní. Jako o nepříteli.

Kdyby se oné noci držela dál od jeho cely, nejspíš by její svět zůstal dál takový, jaký býval.

1. KAPITOLA

Pěnice

V e vzduchu byla krev. Bledé sluneční světlo se pokoušelo prodrat skrz popelavé mořské mlhy padající na pobřeží a do plic mi při každém nádechu pronikala horká pachůť krve.

Roztáhla jsem silné tkané závěsy, abych zjistila, zda se pod naši věží neodehrála nějaká bitka. Prašné cesty vinoucí se lesem a kamenná pevnost, kterou jsme každé léto po celé dva týdny nazývali domovem, byly plné halasných kupců a dvořanů připravujících slavnost.

Žádné kosti. Žádné maso. Žádná krev.

Znovu jsem okno zastínila a palcem přešla po vyšívaných růžích a krkavcích, symbolech Nočního lidu žijícího v severních říších. Východní, jižní a západní říše měly své vlastní znaky.

Začínala se mi zatemňovat mysl. Brutální noční můry o hadech požírajících ptáčky mě připravovaly o spánek a poslední dobou už krev a smrt ze snů pronikaly i do mé reality. Možná za to mohla Karmínová slavnost na počest konce války. Nebo to bylo tím, že byla přesně desátá od chvíle, kdy jsme naše nepřátele, mořské fae, svrhli pod hladinu.

S každým odcházejícím létem byly sny, které mě pronásledovaly, stále živější a od nedávna jsem děsivé noční můry prožívala i v bdělém stavu. Dávný slib, jež mi dal vysoký chlapec zamčený v cele, se stal jedem otravujícím mou mysl a já noc co noc prožívala nekonečné výjevy plné strašlivých hadů vynořujících se z moře.

Byla jsem pošetilá. Od konce velké války se neozvalo jediné zašeptání mořského lidu a tohoto léta tomu nebude jinak.

Otevřela jsem zásuvku stolu vedle postele, abych zklidnila napětí v krvi. Uvnitř ležely tři kousky toho, co kdysi bývalo runovým talismanem. Od chvíle, kdy se rozpadl, byly jeho části víc a víc chaotické, jako by se postupně měnily v písek na pobřeží. Ztrácely svůj tvar.

Zabouchla jsem šuplík, vlezla zpátky do široké postele a přetáhla si přes hlavu těžkou kožešinovou příkrývkou. Byla jsem sama, a tak jsem se přestala bránit divokému neklidnému pulzu, vlhkým zpoceným dlaním a nervóznímu chvění v žilách.

Pevnost byla postavena tak, aby mohla hostit všechny čtyři královské rodiny říší fae. Pro mořský lid jsme byli všichni pozemští fae, ale ve skutečnosti nás tvořily klany s různými schopnostmi a talenty.

Ve velké válce bojovaly všechny klany společně proti temné zlobě – kterou můj lid nazýval magickou – a proti lidu Věčného království a mořským fae. Proti *jeho* lidu. Slavnost byla záminkou k oslavě vítězství a důvodem k setkání se všemi, které jsem milovala. Byl to čas venkovní zábavy, lukostřelby, míčových her a příliš sladkého piva. Nedokázala jsem pochopit, proč je tohle léto tak... jiné.

„Livie!“ Silné zabušení na těžké dubové dveře roztřáslo trámy nad mou hlavou. „Všichni tě shánějí, a ty nikde. Všiml jsem si už před dlouhou chvílí, že tam nejsi, pokud by tě tedy zajímalo, kdo má o tebe největší starost.“

Muselo být příšerně pozdě, když vyslali Jonase, aby mě přivedl.

Strategický tah. Skvěle zahráný. Jeho břitký jazyk byl jak kouzlem, tak zbrání. Moc dobře věděl, jak ho používat.

„Ženské problémy,“ vykřikla jsem tlumeně do polštáře. „Radši běž pryč.“

„Tak tuhle výzvu beru.“ Chvilí bylo ticho, pak párkrát zaklapal zámek a dveře se otevřely dokořán.

Rychle jsem se posadila na posteli a zamračila se. „Jonasi Eriksone, já tě varovala, že si nemáš hrát s mým zámkem.“

Jonasovi se na tváři rozhostil rošťácký úsměv, který si u dvora získal nejedno srdce. „Vzpomínám si, že jsi mi to jednou zakázala, ale je mi to úplně jedno.“

Mizera.

Svou výškou a šířkou zaplnil Jonas celý vstup. Už jako dítě byl neposedný a ani jako dospělému mu nikdy nechyběla energie. Tělo měl stvořené k bitvě, a přesto byl natolik mrštný, že dokázal proklouznout mezi stíny jako zloděj v noci.

Jeho náruživá záliba v zámcích a malých prostorech by byla znepokojující, pokud by měl zlé úmysly, nicméně pravdou bylo, že Jonas a jeho dvojče Sander pouze nedokázali překonat sklon ke slídění. Vychovali je značně mazaný král a královna, kteří sami sem tam něco čmajzli.

Jonas dokráčel k vysokému oknu a rázně rozhrnul těžké závěsy. Zamrkala jsem, když do místnosti proniklo sluneční světlo a po něm silný závan větru přinášející další představy o krvi a další připomínky moře.

Jonas se rychle otočil přímo ke mně, založil si ruce v bok a drze se usmál.

„Jsi sám se sebou spokojený?“ Vjela jsem si prsty do rozčuchaného tmavého copu a poškrábala se na hlavě.

„Ohromně.“ Jonas byl starší z dvojice princů Východního klanu a pro jeho jasně zelenkavé oči, tajuplný úsměvu a výrazné čelisti se do jeho komnat vkrádaly mnohé dámy. Kdyby tušily, že pod pleťichami a fórký se skrývá dobré a věrné srdce, nenechaly by ho už nikdy na pokoji. „Vstávej. Kočáry se chystají odjet.“

Proboha, jak dlouho jsem spala?

„Pospěš si, Liv. Myslím to dobře. Vím, že chvíli potrvá, než se upravíš tak, abys mohla mezi lidi. Vypadáš, jako by tě spolkla koza a potom tě vyvrhla se vším, co v ní bylo.“

„Už jsem ti řekla, že *nejsi* okouzlující?“

„Mockrát. A přesto se mýlíš.“ Jonas se opřel kolenem o postel. „Vypadáš zdeptaně, Livie. Něco tě trápí?“

„Netrápí mě nic, tedy kromě tebe.“

„Ranila jsi mě.“ Přitiskl ruku na znak se šavlí lemovanou stíny, vyšitý na tmavé tunice. Jeho dvorní pečeť. Pak se na mě vážně zadíval a pozoroval mě tak dlouho, až jsem se před jeho zkoumavým pohledem chtěla utopit v příkrývce. „Já nežertuju. Jsi v pořádku?“

Svěsila jsem ramena. Stinnou stránkou přátelství trvajícího od útlého dětství byla schopnost uhodnout každou myšlenku a všechny záchvěvy na tváři toho druhého. Znali jsme své slabosti a síly. I strach a obavy.

Padla jsem na polštáře a upřeně se zahleděla na trámy. „V noci jsem zase měla ten sen.“

„Ksakru.“ Jonas si posunul tři nože zavěšené na opasku, shodil boty a vlezl na postel. „Proč jsi mi to neřekla?“

Ten trouba se zády opřel o dřevěné čelo postele, zkřížil nohy a rozpřáhl náruč, abych se k němu přisunula.

Ani jsem se nepohnula.

Pozvedl obočí a luskl prsty. „Budu tu čekat třeba celé dopoledne, Livie. Ty víš, že budu.“

„Jsi roztomilý mizera.“

Zakuckal se. Vzdala jsem to a přitulila se k němu. Pevně mě objal silnou ochranářskou paží.

Chvíli jsme mlčeli. Pak jeho hlas zaburácel z hrudi pod mou tvář. „Vím, že slavnost vyvolává spoustu vzpomínek, a také vím, že když ti mořští hajzli odplouvali, vyhrožovali tvému otci a celé rodině. Ale už se nikdy nevrátí. A kdyby se náhodou přece jen jednoho dne objevili, bude mi ctí utnout tomu zatracenému Krvepěvci hlavu.“

Usmála jsem se a objala ho kolem pasu. Pouze mí přátelé věděli, co se mi zdávalo od konce války. Když si pro mě ve snu přišel had, roztáhl čelisti a celou mě spolkl, bylo mi i ve spánku jasné, že ho poslal Erik Krvepěvec.

Věčný král.

Prohlašoval, že za smrt jeho otce může Valen Ferus, král Nočního lidu.

Byla pravda, že dlouho předtím, než jsem se narodila, můj otec krále Thorvalda z Věčného království zabil, ale měl k tomu zatračeně dobrý důvod.

Během válek, které provázaly hrozby a plané sliby, byl Erik malý chlapec.

Tohle všechno jsem věděla, a přesto jsem nebyla schopná zbavit se tíživého pocitu, že se na horizontu rýsuje cosi strašlivého. Jako by mír byl jen křehký kousek ledu a bylo otázkou času, kdy praskne.

„No tak.“ Jonas mě objal, posunul se kousek níž a položil mi zarostlou bradu na čelo. „Vyženeme ti ty věci z hlavy, ano? Znáš dámu jménem Freydis...“

„Jonasi, přísahám u všech bohů, že jestli budeš pokračovat...“

„Ne, poslouchej mě. Něco se stalo a já tomu pořád nemůžu porozumět.“

Povzdechla jsem si. „Dobrá. Co se stalo?“

„Včera večer jsme dorazili do pevnosti a všechno probíhalo jako obvykle. Sander se jako vždycky stranil ostatních a seděl s nosem zabořeným do knih. Já měl už od minulé slavnosti úžasné plány s Freydis, takže mě vůbec nepřekvapilo, když jsem ji našel ve svém pokoji.“

Obrátila jsem oči v sloup, ale usmála jsem se. Jonas to celé opravdu nepochopil správně. Kdyby měl aspoň špetku rozumu, uvědomil by si, že Freydis zajímá jeho titul úplně stejně, jako jeho zajímalo její tělo, nikoli její srdce.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se a štípla ho do boku. „Chtěla po tobě korunu?“

„Vůbec ne,“ odpověděl. „Víš, nebyla tam sama. Byla s ní Ingrid Nilsdotterová.“

Vytřeštila jsem oči. „To nemyslíš vážně.“

„Naprosto vážně. A proto se chci zeptat na jednu pozici, v níž jsme –“

„Dost!“ Mávla jsem rukou a začala vylézat z postele.

„Co je?“ Jonas na mě udiveně zíral. „Já myslím, že mi chceš pomoci. Freydis udělala něco nohama a potom Ingrid –“

„Jonasi, ještě jedno slovo a vyříznu ti jazyk.“ Odběhla jsem do rohu komnaty a rázně otevřela malovanou skříň. Rychle jsem se prohrabovala rouchy, tunikami a kalhotami a usilovně se snažila nemyslet na toho blázna a jeho lascivní dostaveníčka s dvorními dámami. Schovaná za dveřmi skříně jsem poskakovala na jedné noze, abych se nasoukala do nohavice černých kalhot. „Jdi tohle všechno vyprávět Sanderovi. Co tě to napadlo, že sis myslel, že bych zrovna já mohla chtít vědět...“

Má slova zanikla v jeho smíchu, který mě přiměl vykuknout zpoza dveří.

Jonas ležel s rukama založenýma za hlavou a na jeho hezké tváři jsem viděla samolibý úsměv. „Ne, nepřestávej se oblékat. Jde ti to moc dobře.“

Zatnula jsem čelist a hodila po něm kotníkovou botu. „Ty jsi to říkal jen proto, abys mě dostal ven z postele!“

„Měl jsem předat vzkaz a slíbil jsem, že sejdeš dolů a budeš s námi. Nezpochybuj mé metody, když fungují. Hlavně v tak významný den, jako je ten dnešní.“ Jonas vstal z postele a do ruky vzal mou elegantní stříbrnou čelenku s motivem popínavých květín. „Nebo jsi už zapomněla, že dnes ráno přijeli noví důstojníci Bouřné armády, aby doprovodili tvé rodiče na sněm? Přesněji řečeno, přijel Alek. Pamatuješ se na něj? Já si vzpomínám, že to býval tvůj milovaný bratranec, ale možná se za těch šest měsíců, co byl pryč, něco změnilo.“

Neubránila jsem se úsměvu. Aleksi byl spíš jako můj druhý bratr. V Bouřné armádě si vysloužil pozici důstojníka a posledního půl roku strávil výcvikem na severních ledových vrcholcích.

„Jasně že si na něj pamatuju, náfuko.“ Těšila jsem se, až budeme zase všichni spolu, ale ten sen mě pořád znervózňoval a já se nemohla soustředit na příjezd průvodu mužů, jejichž úkolem bylo doprovázet krále a královny na každoroční sněm.

Rychle jsem se dooblékla, vypláchla si pusy a nakonec poprosila Jonase, ať mi upraví copy.

Za necelou čtvrt hodinu jsem už kráčela ze své komnaty s dýkou z černé oceli v pouzdře a zavěšená do Jonase.

„Skláním se před tebou, můj příteli,“ řekla jsem mu, když jsme došli k točitému schodišti vedoucímu do velké síně pevnosti. „Tohle byla skutečně jedna z tvých nejlepších lží, kterou jsi mě donutil něco udělat.“

Políbil mi ruku a tajuplně se usmál. „Ach, Livie. Kdo říkal, že to byla lež?“

2. KAPITOLA

Pěnice

Pevnost se hemžila krejčími a švadlenami šijícími pro dvořany a šlechtice krásné róby a přiléhavé kabátce na zítřejší slavnost. Sluhové a bojovníci běhali po schodech čtyř věží, aby zajistili spokojenost všech říší.

Ve věži patřící klanu Nočního lidu bylo jako vždy poklidné ticho, zatímco z věže východních říší se pokaždé ozýval hluk rozléhající se celou pevností.

„Že by Sander trápil tvůj lid?“ zeptala jsem se Jonase, když jsme procházeli velkým sálem. Sander byl stejně hezký jako jeho bratr i stejně prohnáný, ale představoval vážnou stránku dvojčat. Když Jonas mluvil, Sander pozoroval. Zatímco Jonas měl při každé společenské příležitosti v posteli novou milenkou, Sander zůstával s námi, s přáteli, s rodinou, s lidmi, které dobře znal. Vypadali stejně, ale povahou byli jako oheň a voda.

Jonas se zadíval směrem k věži své rodiny a rozesmál se. „Ne. Řekl bych, že někdo oslovil mého otce *Vznešenosti* nebo zvolil podobně lichotivé slovo, což vede k rozpoutání pekla.“

Zasmála jsem se, ale věděla jsem, že by to mohl být pravda. Všichni králové a královny našich říší, stejně jako mí rodiče, vedli války kvůli svým titulům. Někteří z nich měli méně urozený původ a otec dvojčat byl radši, když se o něm mluvilo jako o pletichářovi nebo zloději než jako o králi.

„Támhle jsou. Zdá se, že se ženou k Alekovi. No vida, to je ale chlapík.“ Jonas trochu našťavaně našpulil rty. „Vrátil se k nám upjatý a dokonalý.“

Naše rodiny právě vycházely z hlavní brány a shromažďovaly se poblíž průvodu černých kočárů obklopených bojovníky Bouřné armády. Aleksi měl na sobě jejich tmavou uniformu zdobenou stříbrem a šlechtici z klanů Nočního lidu ho objímali, něco mu tlumenež říkali a chválili ho.

Potlačila jsem smích, když jsem sledovala, jak můj bratranec rozdává zdvořilé úsměvy, zatímco se mu nervózně chvějí ruce. Jeho tmavá tvář byla pečlivě oholená a husté kaštanové vlasy měl spletené na týlu do copu. Kolem zlatavých očí měl černé linky táhnoucí se ke rtům.

„Je upjatý, protože sám moc dobře víš, jak se cítí, když je středem pozornosti.“

Jonas si posměšně odfrkl. „Neříkej mi, že Alek potají netouží stát se slavným hrdinou. Jen to nedává najevo.“

Přidali jsme do kroku, a zatímco jsme se prodírali činorodým davem, pozorovala jsem bratrance a rodinu. Alekovy uši byly špičatější než moje, ale jen proto, že já byla fae jen napůl. Usmála jsem se, když jsem zahlédla ledově bledé copy své matky, jejíž štíhlé paže se ovinuly kolem Alekových ramen a přitáhly si ho blíž.

Elise Ferusová byla královna fae, ale pocházela z rodu smrtelníků. Od chvíle, kdy se zaslíbila mému otci a bylo na ni sesláno běsnící kouzlo, byl však její život stejně dlouhý jako život fae.

Jonas se napřímil. „Zatraceně. Podívej se na nebe. Jestli se nedostaneme do zátoky včas, zasáhne nás bouře.“

Dveře vedoucí k dřevěným branám byly zavřené a pronikalo jimi sluneční světlo třpytící se na temné vodě. Zadívala jsem se k rozeklaným okrajům pobřeží stejně jako on. Nad horizontem se převalovaly zlověstné mraky. Jako by čekaly na podnět, jenž přivede zlobu bouře k našim dveřím. Strach chtěl získat nadvládu a přesvědčit mě, že děsivá obava, kterou jsem předtím cítila, byla temná předtucha čehosi, co má přijít.

Nedaleko břehu se na mořské hladině rýsoval tmavý pruh. Označoval proud jiné vody, kde se moře pěnílo v nehybných vlnách, jež nikdy nenarazí na břeh. Průrva, hranice mezi mým lidem a mořskými fae.

Většina lidí jí během slavnosti nevěnovala pozornost, ale já od ní nemohla odtrhnout pohled. Jako by napětí v mé hrudi očekávalo, že se střežené hranice Průrvy protrhnou a ven se vyvalí záplava mořských fae.

Další otrávená myšlenka zrozená ze slibů, které mi dal chlapec ve vězeňské cele.

Průrva byla pevně uzavřená a neporušená. Jako vždy.

Dýchej. Soustřed'se. Všechno bylo stejné. Pevnost byla dobře chráněná strážemi Bouřné armády obcházejícími strážní věže a vnější brány. V chodbách zněl smích služebnictva a dvořanů. Průrva existovala jako znamení jiného světa, ale byla uzamčená mezi přílivy.

Nic se nezměnilo. Nic by se nemělo změnit.

„Máme spoustu času, abychom viděli, jak se na břehu opiješ. Tak pojď, támhle jsou ostatní.“ Odvedla jsem nás k plátěnému baldachýnu, pod nímž se dědicové všech říší skrývali před ranním horkem.

Sander Eriksson zvedl pohled od zažloutlých stránek knihy vázané v kůži. Měl stejné tmavozelené oči jako jeho bratr, jen mnohem zvědavější. „Livie. Jaký příběh ti Jonas vyprávěl, aby tě dostal dolů?“

„To nechceš vědět.“ Uvolnila jsem Jonasovu paži a šla si stoupnout vedle Miry, princezny Jihu.

Do tmavých vlasů si zasunula čelenku ve tvaru roztažených havraních křídel a vrhla na mě zoufalý pohled. „Zbav mě toho zvířete.“

Můj mladší bratr Rorik máchal dřevěnou šavlí a sekal Miru do boků a stehů, jako by měl před sebou rozlíceného nepřítele. Bylo mu devět a na svůj věk byl docela malý, ale vydával doprovodné zvuky znějící, jako by neviditelní vetřelci umírali děsivou smrtí.

Sander rázně zavřel knihu, zastrčil ji dozadu za pás kalhot, předklonil se a objal Rorika kolem ramen. „Ty chceš bojovat v Bouřné armádě?“

Rorik se zasmál. „No jasně, sakra.“

Natáhla jsem ruku a zlehka ho cvrnkla do špičky ucha. „Co máma říká o takových slovech?“

„Když to nepráskneš, Livie, nic se nedozví.“

Jonas zaburácel smíchy a plácl si oběma rukama s malým princem. „Rore, od kdy je s tebou taková prdel?“

Prísne jsem se na něj podívala a můj bratr nejméně třikrát nadšeně zopakoval slovo „prdel“. Byl sice malý, ale měl nezkrotného ducha a uctíval bojovníky Bouřné armády, především Aleksiho. Můj bratr měl stejně tmavé oči jako náš otec, ale světlejší vlasy, jako by se do nich snažila proniknout bledost naší matky.

„Alek se tváří, jako by chtěl vyvrhnout střeva.“ Jonas štouchl loktem bratra do žeber. „Sázím deset zlatáků, že se ze všech těch traumat, která mu působí jeho nejvyšší nadřazení, pozvrací.“

Sander právě držel Rorika za nohy a v duchu posuzoval slova adresovaná mému bratranci, který se právě vydal za svými velícími spolubojovníky. „Sázku přijímám.“

Mira obrátila oči v sloup a zamumlala: „Vy dva se nikdy nezměníte.“

Kousla jsem se do vnitřní strany tváře. Dvojčatům se ve vymýšlení záluďných plánů a nevhodných návrhů nedalo zabránit. Lsti a triky měli prostě v krvi.

„Už jde na to.“ Jonas sevřel Sanderovo předloktí a upřeně pozoroval Aleksiho. „No a teď... *ksakru*.“

Aleksi si vykračoval s nebyvalou sebejistotou, a aniž by tužil o sázce, loučil se s veliteli každé jednotky Bouřné armády. Jonas měl důvod zariskovat. Navzdory svému výrazu však Alek nesmírně pohrdal pozorností, které se mu od dvořanů dostávalo. Byl princ a teď i důstojník Bouřné armády, ale když si se spolubojovníky tiskl předloktí, bezpochyby cítil jejich bodavé pohledy.

Když se rázně otočil, aby pozdravil své otce, mé strýce Sola a Tora, přitiskl si Jonas ruku k ústům, ale Aleksi je v naprostém klidu a bez sebemenšího zaváhání objal. Sander zvedl ruku. Jonas zaklel a hodil bratrovi na dlaň deset mincí.

V tu chvíli se z jedné strážní věže ozvalo zadutí rohu.

„Konečně,“ zamumlal Jonas.

„Tvé matce by zlomilo srdce, kdyby věděla, jak moc chceš, aby už odjela,“ zašeptala jsem.

„Jak se odvažuješ říkat něco takového,“ prohlásil dotčeně. „Má matka je světlo mého srdce, ale mám na slavnost své plány a do určitých věcí by žádná matka neměla být zasvěcená.“

„Úplně se změnil, když za ním Maj před pár měsíci přišla spolu s jednou z jeho dovádivých partnerek,“ řekl tlumeně Sander.

Jonas zbledl. „Bylo to příšerné. Celé týdny jsem se jí nemohl podívat do očí.“

Kolem kočárů se shromáždili bojovníci Bouřné armády. Sander si sundal Rorika z ramen a připojil se k Jonasovi, aby se rozloučili s rodinou. Mira šla za tou svou. Přes jeho protesty jsem vzala bratra za ruku a táhla ho k našemu klanu.

Lid Nočních fae dostal od bohů darem schopnost ovládat zemi, zatímco východní říše používaly lživou magii mysli a těla. Mířin lid spravoval jižní a západní okraje, kde fae mohli měnit a utvářet osud nebo klamat mysl pomocí kouzel a představ.

Zadívala jsem se na rodiče.

Vlny otcových inkoustově černých vlasů byly zkroucené a po stranách obličeje spletené do copů tak, že odhalovaly špičky uší. Právě něco šeptal matce, jejíž ledově bledé vlasy a křišťálové oči s ním tvořily úžasný kontrast. Zakryla si ústa, aby skryla smích, protože ji nejspíš pobavilo, co právě řekl.

Oba byli krutí bojovníci, ale k sobě se chovali tak něžně a láskyplně, až to nebylo normální. Tajně jsem doufala, že jestli někdy najdu lásku, bude stejná jako ta jejich.

„Aleku!“ vykřikl Rorik dřív, než zavolal na naše rodiče.

Aleksi se usmál a začal se prodírat davem přímo k nám.

Nadšeně jsem vyjekla a vrhla se mu kolem krku tak silně, že jsem ho málem udusila. Chytil mě v pase a pevně stiskl.

„Už nikdy ti nedovolím, abys mě tu nechal půl roku jen s Jonasem, který se mi příliš nevěnuje.“

Alek se zasmál a ukázal na svou novou uniformu, na níž se skvěla čepel dlouhého nože. „Takže, co ty na to?“

Sevěřela jsem dlaněmi jeho silný obličej. „Tváříš se nadutě, povýšeně a hloupě.“

V Aleksiho hrudi zaburácel smích. Potom si mě přitáhl a zabořil si mou tvář pod paži. „Co jsi říkala? Že jsem úžasný? Neuvěřitelně silný? Sestřenko, já tě neslyším. Co jsi říkala?“

Zima přinesla dvacátý rok mého života a Aleksiho dvacátý první, ale pořád jsme se k sobě chovali jako děti.

„Páni, Aleku!“ zvolal Rorik. „Sakra, ty máš opravdickou kapitánskou čepel!“

Aleksi před ním poklekl, aby mu ji ukázal. Trochu jsem se obávala, že můj mladší bratr padne do mdlob, a také jsem měla strach, že z dojetí, s jakým čepel hladil, mu vyhrknou slzy do očí.

„Livie.“ Má matka se zlehka dotkla mojí paže. Chvilí se na mě upřeně dívala, jako by tušila, že jsem prožila hodně obtížnou noc. Vždycky to poznala. „Je všechno v pořádku, zlatíčko?“

„Jistě.“ Objala jsem ji kolem pasu a položila jí hlavu na rameno, protože byla menší než já. „Úsvit to odnesl.“

Matka mě jemně a chlácholivě pohladila po paži. Dělala vše, co se dalo, aby zklidnila noční můry, jež mě sužovaly. Otírala mi slzy, nechávala mě spát mezi sebou a svým otcem, zpívala mi ukolébavky, dodávala mi jistotu. A teď mě držela a dávala mi najevo, že je vždycky nablízku.

Povzdechla si a zvedla tvář k nebi. „Doufám, že vám při zítřejších hrách nebude přšet.“

„Snad ne, protože chci kopnout Alvu do těch jejích hloupých nohou,“ prohlásil Rorik, který mezitím opustil Aleksiho a zase máchal dřevěnou šavlí. Alva byla dcera prvního rytíře mého otce a jakýmsi záhadným způsobem se stala největší sokyní prince. „Jsou dlouhé jako větve. Vsadím se, že bych je dokázal přepulit.“

Pobaveně jsem se zasmála. Rorik už zase švihal šavlí proti neviditelnému zloduchovi. Čekala ho hodně dlouhá cesta, než bude nosit černý gambeson jako Aleksi.

„Nechť mě bohové ochraňují před tím chlapcem,“ řekla tiše matka a pak zavřela oči. Nebyla slaboch, ale já měla pocit, že syn jako Rorik by udolal každého.

Náhle bratr ukončil imaginární bitvu a doslova se rozzářil, protože se k nám přiblížil další bojovník Bouřné armády. „Stiegu!“

Stieg byl otcův kapitán a stál po boku mých rodičů ještě dřív, než si dali slib. Dávno předtím, než vypukla válka moře. Byl spolehlivý jako slunce a pevný jako žula a mně bylo jasné, že Rorik nesní o koruně, kterou mi přineslo jeho narození, ale o dni, kdy bude sloužit pod Stiegem.

Kapitán si stoupl vedle Rorika a po jeho bitvami ošlehaných rtech přelétl úsměv. „Trénuješ, mladý princí?“

„Pořád.“

Stieg se zasmál a vjel prsty do Rorikových vlasů. Kapitánovy tváře zdobily jizvy a runy a v propíchnutém nosu mu visel kostěný kroužek, takže vypadal hodně divoce, ale stačil jeden pohled do jeho ocelových rozzářených očí a okamžitě bylo jasné, jaká je jeho skutečná povaha.

„Kočáry jsou připraveny, má královno,“ pravil Stieg a na projev úcty se prsty dotkl brady.

Matka si povzddechla, a když se na mě podívala, ustaraně svrástila obočí.

Vzala jsem ji za paži. „Maj, jsem v pořádku. Klidně odjeď. Na pár východů slunce se nás zbavíš.“

Položila mi dlaň na ruku. „Podesáté. Je téměř nepředstavitelné, že jsi nebyla o moc starší než Rorik, když skončily boje. Tato slavnost je mezníkem našeho úsilí, proto mi připadá *jiná*.“

Ucítila jsem podivné mravenčení. Že by byla stejně neklidná jako já? Polkla jsem a rozhodla se, že zabráním myšlenkám vířit mi v hlavě, abych nepřemýšlela o tom, co by mohlo znamenat, že tentokrát je každý trochu nervózní. Bylo celkem zjevné, že se cítím divně z téhož důvodu jako moje matka. Mnohé se změnilo a právě ty změny nás přiměly vrátit se k tomu, co se stalo.

Nic víc v tom nebylo.

Kočár Nočního lidu, jenž odvážel mé strýce a rodiče na každoroční královský sněm, měl na dveřích namalovanou dýku, kolem níž se vinula trnitá růže, a vedle ní bojovou sekeru.

Sněmy se pokadě konaly v paláci toho krále a královny, kteří byli korunováni naposledy, a protože tihle se vyhýbali velkým shromážděním, mezi něž patřila Karmínová slavnost, vítali různé klany ve svém sídle. To stálo na centrálním pahorku vzdáleném asi dva dny cesty odtud. Projednávali tam veškeré problémy říší, vzpomínali na války, které společně vybojovali, a udržovali náš svět míru.

Matka mě a Rorika objala, políbila mě na tvář a jeho na temeno hlavy. „Liv, přísahěj, že během naší nepřítomnosti budeš jednat moudře a rozvážně a zabrániš Jonasovi, aby zplodil deset nových východních dědiců.“

„Jak by to udělal?“ zeptal se Rorik.

Podívaly jsme se na sebe, rozesmály se a chvíli ho držely v objetí.

Zatímco se matka zaměřila na bratra a kladla mu na srdce, že má poslouchat Stiegovy příkazy, já se pomalu vzdálila a vyrazila směrem k otci. Toho muže nikdy nikdo nepřekvapil, ale byl natolik zabraný do rozhovoru se strýci, že jsem měla možnost...

„Zdravím tě, miláčku.“ Otec se otočil, když mi zbývaly pouhé dva kroky.

„Proboha, Daj. Já myslela, že ti zběsilost oslabila sluch.“ Podívala jsem se vzhůru a čekala, až rozevře náruč, ale pak jsem proklouzla kolem něj a nejdřív objala strýce Sola.

Bratrská rivalita mezi nimi byla tak velká, že se otec zamračil a upřel na bratra přísný pohled.

„Strýčku,“ řekla jsem. „Od chvíle, kdy jsi přijel, jsem neměla možnost si s tebou popovídat.“

Sol byl stejně hezký jako můj otec, jen neměl tmavé oči Nočního lidu, ale temně modré jako já. Políbil mě na čelo a pravil: „To je tím, že můj král je prevít a nedá mi nikdy volno.“

V tu chvíli jsme se všichni podívali na mou matku, která vydala podivný zvuk, probodla Sola pohledem a poté zabodla prst do Rorika, který nadšeně mumlal *prevít*.

Sol pronesl neslyšnou omluvu a pak na mě mrkl. „Děvče, každým dnem vypadáš víc a víc jako tvoje krásná matka. Máš štěstí.“

Chvála byla vítaná, ale její dosah byl pro mého otce jako bodnutí dýkou.

Matka byla opravdu krásná, ale jediné, v čem jsme si byly podobné, byly oči. Jejich temná mořská modř navíc připomínala spíš Solovy oči než její. Já měla jemnou, stejně nahnědlou pleť jako otec a mé vlasy měly odstín noci s odleskem rudé a dotekem načernalé modře.

Zamávala jsem řasami a vykročila, abych objala strýce Tora. Byl vážný a rozvázný a úžasně se hodil ke svému královskému choti. Moc ráda jsem vzpomínala, jak mě Torsten učil, že významnou roli v bitvě hraje trpělivost. Byl rozhodný, mocný, mazaný a každý úder měl předem připravený.

Když jsem zachytila otcův pohled, viděla jsem, jak právě zkrřížil paže s Aleksim. Potom se na mě přes bratrancovo rameno zadíval. „Že už bych byl na řadě?“

Objala jsem ho kolem pasu. Bylo mezi námi silné pouto, a když jsem byla menší, představoval pro mě nejbezpečnější místo, kam jsem se mohla uchýlit.

Odstoupil, přiložil mi dlaně na tváře a usmál se. „Rozhodl jsem se, že tě vezmeme s sebou na sněm.“

Pousmála jsem se. Říkal to pokaždé.

„Valene, to neuděláš,“ zavolala matka z kočáru. „Nemusíš na ni dohlížet. Dopřej jí volnost.“

„Volnost ve společnosti mizerů, kteří přemýšlejí jenom pérem,“ opáčil otec.

„U všech bohů.“ Matka zavřela oči a se zoufalým pohledem políbila Rorika na tváře. „Není divu, že říká takové věci, když žije v téhle rodině.“

„Liv.“ Otec mi položil ruku na rameno a přitáhl mě k sobě. „Chtěl jsem tě upozornit, že mám několik žádostí od...“ Polkl, jako by měl v ústech něco kyselého. „Od našich šlechticů, až nastane tvůj čas.“

Srdce se mi zastavilo. „Čas na...“

Zamračil se. „Mají zájem o sňatek, miláčku.“

U všech bohů. Byla jsem naivní, když jsem tyhle věci přehlížela. Já, dědička klanu Nočních lidí a všech regionů na severu. Očekávalo se ode mě, že jednou budu mít manžela. Ta pravda mě doslova škrtila. Ve svém věku jsem nezažila *vůbec nic*. Pár letmých polibků od nižších šlechticů z království, většinou jen proto, abych Jonasovi dokázala, že nejsem prudérní.

Ve společnosti mužů jsem byla nesmělá, ale pouze Mira věděla, jak moc jsem v oblasti lásky nezkušená.

Sňatek. Znělo to tak... nezajímavě.

Nechtěla jsem se vdávat jen proto, že se to ode mě očekávalo. Toužila jsem po vášni a cítila jsem, že jestli ji brzy nepoznám, sežehne mě. Chtěla jsem poznat zár, chaos a posedlost.

Co když si někoho vyberu, ale za nějakou dobu zjistím, že se oba nudíme, a přitom nikdy nepoznám ruce jiného muže?

„Livie.“ Otec se ke mně naklonil a ztišil hlas, zatímco ostatní kolem nás klábosili. „Víš, že bych nikdy neudělal nic proti své vůli.“

„Vím.“ Nuceně jsem se usmála a chytila ho za ruku.

Políbil mě na vršek dlaně. „Odjíždím nerad, když si představím, že tě tu nechávám s tou bandou nezodpovědných grázlů.“

„Já se jich nebojím, Daji. Jsem obklopená muži, kteří mě občas až moc ochraňují. Stačí jeden nesprávný pohyb a ti hlupáci přijdou o prsty.“

Zachmuřil se a přitáhl mě ke svému boku. „Omlouvám se, ale při představě, že tvé bezpečí střeží Jonas Eriksson, nejsem příliš v klidu.“

„Já to slyšel! Budu ti muset dokázat, že se mylíš, a schválně něco rozpoutat.“ Jonasův hlas se ozval od řady kočárů jeho rodiny.

„Vidíš? Nemusíš si dělat starost,“ řekla jsem otci a objala ho. „Je s námi Stieg a kromě něj i spousta mužů Bouřné armády.“

Otec mi vtiskl polibek na čelo. Ještě jednou jsem se rozloučila s matkou a se strýci a pak se už jen dívala, jak všichni vládci říší fae nasedají do kočárů a odjíždějí od pevnosti následování pěšáky a jezdci stráží Bouřné armády.

Zatímco následujícího dne se vůdcové říší usilovně zabývali svými povinnostmi, jejich dědicové, šlechtici, bojovníci a dvořané oslavovali a hráli různé hry, stříleli z luku, házeli sekerou, plavili se kolem zálivu, a když začalo zapadat slunce, pustili se do hodování a hýření.

Stráže byly pořád nablízku, střežily dokonce i Jonase a Sandera, ale byly téměř neviditelné, protože musely být stejně mazané jako jejich královští svěřenci, kteří se jich každou chvíli pokusili zbavit. Bylo tam bezpečno a my se sice mohli rozčilovat a posmívat se starostlivým rodičům, ale pravdou bylo, že nás nikdy nenechali bez ochrany.

Když přišel Rorik ve společnosti Stiega a tří strážců Bouřné armády, kteří dohlíželi na nejmladšího prince, objevil se Jonas a rozvěrel náruč.

„Nechť započne slavnost.“ Pevně stiskl Alekovo předloktí. „Vítej zpátky. Když už víš, co je to násilí, mohu tě požádat, abys byl na zítřejších oslavách mým osobním strážcem? Mám pocit, že potřebuju chránit dveře, aby mě nikdo nešpehoval. Pokud uslyšíš zevnitř nějaké zvuky, nedej se jimi znepokojit.“

„Ne,“ řekl Alek. „A možná bys mohl aspoň jednou opravdu tančit.“

„Proboha, jak nudné. Budu se i nadále věnovat svému způsobu tančení, díky.“ Jonas ho obdařil jedním ze svých dábských úsměvů, při kterém se mu dělaly na tvářích roztomilé dolíčky, vrhl na mě temný pohled a já okamžitě věděla, že patřím do jeho plánů. „Teď konečně můžeme začít oslavovat po *našem*.“

„Je rozumné přibližovat se Průrvě, když je na obzoru bouřka?“ zeptala se Mira a já byla ráda, že to řekla. Mé srdce bylo neklidné a plné úzkosti a poprvé po dlouhé době jsem nechtěla myslet na den, kdy byli mořští fae uvrženi za pevné hranice Průrvy.

„Ano,“ trval na svém Jonas. „Navíc Livia má zase noční můry. Od této chvíle si budeme užívat Karmínovou slavnost, ne si dělat starosti. Tak jdeme. Třeba najdeme některého z mořských pěvců.“

3. KAPITOLA

Pěnice

Když jsme byli s Aleksim malí, trávilí jsme noci v prostorných pevnostech, které jsme si vybudovali v zahradách. Stejně jako většina severních fae jsem byla vždy pevně spojená se zemí. Dokázala jsem posílit keře, rozzářit květiny, a dokonce léčit usychající půdu.

Naše pevnosti vypadaly, jako by pocházely z pohádkového lesa.

Pokaždé jsme se schoulili kolem lucerny a Aleksi mi vyprávět děsivé příběhy o mořských pěvcích a o jejich schopnosti lovit pozemský lid kvůli jeho silným kostem. Uměl to líčit nesmírně živě a já byla tak trochu přesvědčená, že všechny čepele a náhrdelníky patřící lidu hlubin jsou vyrobeny z kostí jejich nepřátel.

Když nás navštívili Jonas a Sander, bývaly příběhy ještě temnější. Jejich magie byla jiná než má jasná divokost. Fungovala v nočních mûrách a v temnotě.

Kdo ty dva prince dobře neznal, nikdy by ho nenapadlo, že dokážou stvořit strašlivé výjevy a potom je vecpat lidem do mysli. Když skončili, hrůzy, jaké předtím nepoznal, člověk už nikdy nezapomněl.

Jakmile jsme dospěli a naše schopnosti se zdokonalily, už jsme je proti sobě nepoužívali, jako když jsme byli děti. Strach přísátý k mému srdci jako pijavice z triků dvojčat určitě nepocházel. Pramenil jen a pouze z mé zbabělosti.

Seděla jsem vzpřímeně na lavici velkého člunu a podupávala nohou. Mira si rozpustila husté kaštanové vlasy a vítr se jimi probíral jako prsty něžného milence. Aleksi a Jonas veslovali, neustále se dívali jeden na druhého a pokaždé se snažili zabrat o trochu víc, takže bylo jasné, že spolu nenápadně soupeří.

Propletla jsem si prsty rukou na klíně a dál pozorovala blížící se rozeklané pobřeží ostrovů, které vymezovaly hranice Průrvy moří.

Občas bylo zvláštní představovat si, že pod vlnami existuje nějaký svět. Četla jsem spoustu textů od básní přes ságy po pověsti, ale fakt byl ten, že nikdo přesně nevěděl, jak to ve Věčném království vypadá.

Je tam pořád vlhko? Mají úhoři a sádelnaté velryby své domovy v podmořských jeskyních?

Když Aleksi a Jonas bedlivě naváděli člun do zátoky, bušily do jeho bočních stran černé proudy. Cítila jsem strach, jako bych měla v žaludku těžké kameny, ale voda mě přitahovala. Fascinovala mě natolik, že jsem jí nedokázala odolat. Čím víc jsem se snažila potlačit zvědavost, tím silnější byl tah moře. Jako by mě silný provaz obtočený kolem pasu táhl k okrajům dělícím od sebe dva světy.

„Vystupte.“ Jonas na nás mávl rukou a sáhl do černého koženého vaku, který byl zastrčený pod jednou lavicí. Vytáhl z něj lahev plnou hustého jantarového piva. „Dnes večer začneme zábavu tím, co k ní bezpochyby patří. Medovým pivem.“

Chytila jsem se lanoví, abych se zvedla a vystoupila z člunu na kameny vyhřáté sluncem. „Dopluli jste příliš blízko k Průrvě,“ poznamenala jsem

„Proto jsme tady, Liv,“ prohlásil. „Navíc jsem si téměř jistý, že Krvepěvec je mrtvý. Možná mu jeho lid utál hlavu a hodil ho zpátky do moře.“

Zahnala jsem představu, která mi v hrudi bodala jako ostružiník. Bylo by nejlepší, kdyby byl dědic Věčného království mrtvý. Zasmála jsem se, abych Jonasovi – a sobě – dokázala, že to cítím stejně.

Sander rozdělal na pobřeží oheň a Mira nám podala malé měkké koláčky s karamelovým sirupem.

„Krasmiro Sekundárová,“ řekla jsem zpěvně celé její jméno a položila si koláček na jazyk. „Vzala jsi je z kuchyně *předtím*, než začaly oslavy? To je proti pravidlům, kámoško.“

Zamračila se a přivřela své bouřlivé oči. „Ano, budu v ságách zapsaná jako ničemná princezna, která ukradla pár koláčků.“

Noc začínala polykat den a nad horizontem se táhl pruh slunečního světla jako výstřik krve. Už od malička se nás na slavnosti pokaždé zmocnili příslušníci našich dvorů a soupeřili o pozornost. První slavnost, kdy jsme se navzájem postrádali, jsme se navečer potají vykradli ven, abychom půl noci slavili sami. Jenom my.

Od té doby jsme pokaždé trávili první noc společně jako přátelé, daleko od povinností a slušného chování.

Tančili jsme, smáli se a dobírali si Jonase kvůli tomu, že neví, jak má zvládnout dvě ženy v jedné posteli. Způsob, jakým vypil poslední pivo, mi napověděl, že naše narážky bere spíš jako výzvu, aby to příště zkusil aspoň se třemi.

„Jonasi, moc prosím, nedělej to.“ Zasmála jsem se a po pivu si připadala lehká. Trochu jsem se motala. „Něco se ti stane a tvůj otec tě bude muset za... chránit.“

Mira se zachichotala a hlava jí padla na Aleksiho rameno.

Sander se potutelně usmál. „Otec by ho nezachránil. Zostudil by ho tím, že by všechny přivedl, aby na něj civěli.“

„Tyhle hovory jsou naprosto k ničemu.“ Jonas našpulil rty a mnul si strniště na bradě. „Za prvé, otec by mě nikdy nezostudil, protože jsem jeho oblíbenec. Za druhé, v žádném království neexistuje říše, kde by se mi mohlo něco stát, protože když něco dělám, tak to prostě umím dělat.“

„Vážně?“ opáčila jsem. „A co přesně máš na mysli?“

„Myslím, že to víš, Liv, ale rád ti to detailně popíšu. Možná se něco příučíš.“

Odfrkla jsem si a rázně vstala. „Ach, Jonasi, jednou ti nějaký strašlivý tvor ukradne srdce a ty nebudeš vědět, co si se sebou počít.“

Opřel se o lokty, překřížil nohy a na tváři se mu objevil zlotřilý úsměv. „Jednu milenkou až do konce života? To sotva.“

„Když je řeč o vztazích,“ řekl Aleksi a zadíval se na mě, „co si myslíš o těch zvěstech, že strýci Valenovi se vtírá do přízně několik chlápku ze vznešených rodů, Liv?“

„Ihned jsem cítila, jak mi pivo stoupá do hrdla. Pokusila jsem se tu myšlenku zahnat. „Jsou-li zvěsti pravdivé, pak jsou to opravdu statečné duše, když jdou za otcem, a ne za mnou.“

„Skvěle řečeno, Livie! Ať padnou na kolena!“ vykřikla Mira, dala ruku na pusy a propukla v opilecký smích, protože jí došlo, jak hlasitě zaječela.

Sander si lehl do písku a zavřel oči. „Jsou blázni, když si myslí, že by jim otec dal právě tebe jen kvůli nějakému politickému spojení.“

Na rtech mi poletoval úsměv. Hovory o nápadnících se během času proměnily. Kdysi dávno možná bylo běžné, aby otec domluvil sňatek své dcery, ale můj otec by to nikdy neudělal.

Moji rodiče se poznali na plesu, kde se předvádělo matčino věno. Král zařídil, aby šlo o strategický svazek, a ruku měl získat ten, kdo dá nejvyšší nabídku. Otec neměl velkou naději na úspěch, a přitom teď společně vládli celé říši. Právě oni by nikdy nenutili své děti do sňatku.

Říkala jsem si, že počkám, až v mém srdci vzplane žár. Až pocítím nutkavou potřebu a touhu. Chtěla jsem poznat vášeň, jakou jsem vídala u svého lidu, a když jsem se teď ohlížela zpátky, nejspíš jsem promarnila příležitost k odvážnému a nezodpovědnému chování, které by mě po noci plné rozkoše nechalo naprosto bez dechu.

Takhle sice uvažoval Jonas, ale nejspíš to nebyl až tak špatný nápad. Teď jsem nemohla nabídnout víc než nezkušenost.

„Třeba tě nebudou nutit, aby ses vdala,“ prohlásil Jonas hlasem ztěžklým pivem. „Ale jestli se ti opilí grázlové začnou motat kolem některé z vás, skončí špatně.“

Řekl to zostra. Přestože byl opilý a o trochu mladší než já, vždycky se choval jako ochránářský bratr, jenž se umí vypořádat s muži, kteří se na Miru a na mě dívají jen kvůli našemu postavení.

Mira omámená pivem mu ovinula štíhlou paži kolem krku a vtiskla mu dlouhý, vlhký polibek na tvář. „Většinou se chováš dost hloupě, ale přesto tě mám ráda.“

Odstřčil ji, natáhl se do písku a začal pobrukovat tajuplnou píseň moře. Tu, při níž mi vždycky naskakuje husí kůže jako při děsivé vzpomínce. „Je víc než muž, a tak se tuž...“

Otočila jsem se a za zády slyšela jejich zpěv, smích a opilecké urážky. Nejistě jsem se vydala ke kraji vodní hladiny, pomalu usedla na velký kámen a dívala se, jak nad temným mořem mizí slunce.

Po chvíli se vedle mě posadil Aleksi. „Myšlenky?“

S povzdechem jsem mu položila hlavu na rameno. „Spousta.“

„Jsem jedno ucho.“

„Já nevím, Aleku. Něco je úplně jinak. Pořád se mluví o sňatku a o nápadnících. Mám pocit, jako bych se řítila kupředu a přitom ve skutečnosti nežila.“

„Jak to myslíš? Jsi dědička Nočního lidu.“

„Ano, protože jsem se tak narodila. Trénuju s tebou a se strýcem Torem a umím zacházet s noži, ale co jsem ve skutečnosti dokázala? Vždyť už téměř nevyužívám své schopnosti. Ani jsem... ani jsem se nepokusila poznat lidi mimo okruh vás čtyř.“

„Máš na mysli muže?“

Začervenala jsem se. „Mám na mysli úplně všechno. Dívám se na tebe, jak ti sluší nový kabátec, a uvědomuju si, že jsem pořád vyhledávala hlavně pohodlí. Dokonce i Rorik touží být něčím, co není dáno jeho narozením, a to je mu devět a je blázen.“

Aleksi se zasmál. „Tak se uvolni, Liv. Během slavnosti zapomeň na slušnost a nervozitu. Já vím, že se to snadno řekne, ale třeba ti cosi uvnitř naznačuje, že se nemáš bát. Že máš být odvážnější. Kdo ví, co se pak stane.“

Štouchla jsem ho loktem do boku. „Vycházejí z tebe podivné věci, ctihodný bojovníku.“

Alek se pousmál a opřel se o lokty. „Zkus strávit pár měsíců s prvním rytířem Halvarem a jeho muži a pochopíš, že i ti nejctihodnější bojovníci se dokážou pořádně uvolnit.“

Zasmála jsem se. „Asi máš pravdu a já bych měla udělat něco odvážného. Něco, co běžně nedělám.“

Bratranec mě k sobě přitáhl a slunce se nořilo stále hlouběji, až z něj zbyl jen malý drobek nad mořem. Do temné vody pronikalo slábnoucí zlatavé světlo. Když jsem se dívala na vlnící se hladinu nad nebezpečnou Průrvou, cítila jsem podivný klid a mír.

„Aleku,“ řekla jsem. „Vážně si myslíš, že je Krvepěvec mrtvý?“

Strnul. Aleksi nerad mluvil o mořských fae a já vlastně nevěděla proč.

„Myslím, že zrovna o něm teď mluvit nemusíme. Ať už je živý, nebo mrtvý.“

Nevím, proč jsem otevřela ústa ani proč se z nich vyhrnula ta slova jako zvratky. Svalovala jsme vinu na pivo a nedokázala to potlačit. Zašeptala jsem: „Já jsem lhala.“

„O čem?“

„Jednou jsem byla odvážná.“

„Vážně? O co šlo?“

Začaly mě pálit oči. Proboha, tady ne. Kdykoli jsem byla opilá, vyhrkly mi slzy nad každou drobností. Sander se opil a usnul. Jonas byl zadumaný a ponořený do sebe. Aleksi držel pivo jako kamenná socha. Mira se chichotala. A já se prostě rozbřečela.

Zlomil se mi hlas a já naříkavě pronášela slova nasáklá pivem a chrčila pravdu k Aleksiho nohám. Pravdu o příběhu, který jsem četla chlupci skrytému ve tmě, o symbolu přátelství v podobě stříbrného ptáka, o zlatém emblému Věčného království.

O runě jsem se nezmínila. Bezpochyby byla zlomovou částí příběhu, ale můj mozek zoufale potřeboval, aby mi Aleksi řekl, že nad tím příliš hloubám. Nechtěl potvrzení obav, to opravdu ne.

Utřela jsem si rukou nos. „Chtěla jsem Erika Krvepěvce přesvědčit, že nemusíme být nepřátelé. Že bychom mohli být přátelé. Dokonce mi slíbil, že se jednou pro ten hloupý zlatý amulet vrátí.“

„Takže to tě trápilo? Jeho hrozba nic neznamená, Liv. Erik Krvepěvec nemůže prorazit bariéry. Nikdy.“ Aleksi sevřel čelist. „Copak jsi to nevěděla?“

Zakousla jsem se do horního rtu. V průběhu času jsem slýchala poznámky o tom, že Věčný král už nikdy nespátří zemi, ale pokaždé jsem je považovala za pouhé chvástání bojovníků.

„Po válce použili jeho krev k postavení bariér. A střeží je. Nic není tak silné, aby dokázalo prorazit jejich zdi.“ Na okamžik se zahleděl na moře a pak mě plácl do kolena a vstal. „Dokážu ti to.“

Sundal si tuniku.

„Co to sakra...“

„Chceš si zaplavat?“ V jeho očích jsem spatřila zlatavý záblesk rošťáctví, který u ctihodného Aleksiho býval velmi vzácný.

„Pomátl ses?“

„Ne. Slibuju, že nedovolím, aby se tvůj vzácný královský krk potopil pod vodu, ale chci, abys věděla, co to znamená překonat Průrvu.“

Pár nádechů a pár vnitřních úvah o nesmyslnosti jeho nápadu. Po nich mě ovládlo pivo, já došla ke kraji vodní hladiny a bylo mi jedno, že jsem oblečená.

Aleksi mě vzal za ruku, mrkl na mě a začal počítat do tří. Když řekl dvě, vrhl se jedním velkým skokem do vln a strhl mě s sebou. Chladem se mi zastavil dech a v pórech mě bodaly tisíce jehliček. Polkla jsem, abych ovládla šok, ale potom jsem se podvolila tahu proudu.

Moře mě vždycky přitahovalo. Trávila jsem dny rybařením s otcem nebo plaváním v severních fjordech, vzpomínky na to patřily mezi mé nejmilejší. Zamrkala jsem a pomalu otevřela oči. Mořská voda je chvíli dráždila, ale potom si na ni zvykly. Ať už za to mohly mé schopnosti, nebo šlo o nějaké kouzlo, náhle jsem skrz vodu viděla tak jasně, jako bych se dívala přes sklo.

Aleksi mě držel za ruku a mířil stále kupředu. Z břehu vypadala Průrva jako temný pruh, jako hluboký proud plynoucí opačným směrem než zbytek moře, ale tady, ve vlnách, to byl strašlivý cyklon.

Voda se divoce tříštila a vířila a Průrva stála mezi klidnými proudy našich bariér jako skutečná zeď. Bílé rozpěněné proudy tekoucí

od oblohy dolů k mořskému dnu. Klidnější moře prostě jen splývalo s horizontem.

Fascinovaně jsem se nechala unášet a připadala si jako moucha přitahovaná pavoučí sítí. Kdesi v chaosu se rodila sladká melodie, něžný a milý hlas, jenž přehlušil všechny ostatní zvuky. Ta píseň na mě volala a já cítila, jak se mi zrychluje pulz.

Spontánně jsem se ponořila a natáhla ruku. Silný proud kdesi v hlubinách mého břicha zaplavoval zmatenou mysl nutkavou touhou dostat se ještě blíž. Přiložila jsem dlaň na bouřící zeď Průrvy a okamžitě ji zase odtáhla, jako by mi do ní vrazil žhavý bodec, jehož žár pronikal kůží až k předloktí, k okrajům jizvy v podobě runy.

Aleksi mě přitáhl k sobě, přimhouřil oči a hlavou naznačil, že mám vyplout nad hladinu.

„Co to sakra děláš, Livie? Já chtěl, abys ji viděla, ne aby ses jí dotýkala.“ Otřel si vodu z očí a připlaval blíž. „Začala tě vtahovat a já bych tam musel za tebou, jinak bych zahanbil svou rodinu tím, že mě vyloučili z Bouřné armády v den, kdy mě povýšili.“

V hlavě mi bušila krev. Většinu jeho káravých slov jsem pořádně neslyšela.

„Liv.“ Aleksi mě dloubl do žeber. „Jsi v pořádku?“

Olízla jsem si ze rtů slanou vodu a usmála se. „Jo, jsem ráda, že jsi mi to ukázal. Máš pravdu. Jak by se odtamtud někdo mohl dostat a přežít to?“

„Hej, vy tam, viděli jste to?“ Naši pozornost přilákal Jonasův výkřik. Ukázal lahví piva na temnící se horizont. „Blýská se, ale vypadá to jako oheň.“

Aleksi vylezl z vody a pak se otočil a podal mi ruku. „Vypadá to jako blesk a zní to jako hrom.“

„Ne, bylo to rudé.“

Mira vesele zavýskla. „Bohové ohlašují Karmínovou slavnost!“

Jonas se zasmál a hlasitě souhlasil. Vrátili jsme se na břeh a Alek mi podal plášť. „Přestaň si myslet, že přijde. Nepřijde.“

Vyždímala jsem si mokré vlasy a přikývla. „Dokázal jsi mi, že to tak je.“

„To je dobře, protože teď máme větší starosti.“

„Co tím myslíš?“

Bratranec se mi podíval přes rameno. „Myslím, že musíme dát Jonase do pořádku dřív, než se rozpoutá bouře.“

Aleksi ukázal prstem k nebi.

„Musíme si pospíšet,“ zavolala na nás Mira.

Nad mořem se převalovaly popelavé mraky a vypadaly jako pochodující armáda. Aleksi spěchal napřed a mně přešel po zádech mráz. Jizva byla rudá a doslova pálila, ale neměla jsem starost o svou kůži. Mnohem víc mě znepokojovalo, co jsem viděla, když jsem se dotkla Průrvy.

Jediným vysvětlením bylo osudové znamení. Když se mě voda kolem bariéry dotkla, na letmý okamžik jsem v duchu spatřila zlaté město. Slyšela jsem radostné vyzvánění zvonů jako nějaký signál či výzvu.

Jako by mi naznačovaly, že mám přijít domů.

4. KAPITOLA

Had

Bolestné výkřiky opravdové agonie vyvolávaly v morku mých kostí příjemně zvrácený pocit.

Takový, jenž zahříval krev, rozbušil srdce a nutil mě chtít znovu a znovu víc a víc. Bylo naprosto jasné, že zvuky jsou jediný způsob, jakým jsem mohl opět prožívat euforii, kterou lid nazýval radost.

Existovala síla, která se dostavila, když vesnici ovládlo šílenství už při pouhém pohledu na trup lodě z černých kostí, na ostré špiče vypadající jako hřbet mořského hada a na zkrvavené plachty. Jediné, o co mi šlo, byla opojná chuť zmatku, strachu a úpěnlivých proseb.

Dnešní noc probíhala jinak, což mě zatraceně štvalo.

Po zdech domků ze dřeva a proutí tančily plameny, z oken sálal žár a uličky vedoucí vzhůru ke kopcům byly plné kouře a popela.

Dlážděná silnice se vinula kolem nejstrmějšího svahu, na kterém si kdysi vládce oblasti zvané Rusa postavil své sídlo s trčícími výčnělky.

Upřené jsem se zahleděl do dálky, abych viděl, jak hoří.

Teď už by ticho noci měly narušovat melodické tóny výkřiků a hrůzného zděšení, ale ozývalo se jen občasné vzlyknutí a zakvílení, protože jakmile lid Rusy spatřil černý trup klouzající po mořské hladině, podvolil se, jako by ten útok očekával.

Ze své pozice na palubě jsem rozpoznal hlavní náměstí, prostorné místo vybudované z tmavého leštěného kamene vypadajícího jako noc uvězněná ve skle. Viděl jsem nespočet rodin vesničanů, které se choulily k sobě. Měli noční úbory, děti popotahovaly a tiskly se k matkám, otcové stáli s pozvednutou bradou a bezpochyby čekali, až jim nůž prořízne hrdlo, protože hrozba ještě nepominula.

Sevřel jsem zábradlí tak pevně, až mě rozbolely klouby prstů. Nevěděl jsem, jestli mě víc rozčílilo, že udělali, co jsem rozkázal předtím, než můj rozkaz vůbec zazněl, nebo naprostá rezignace vesničanů, kteří se zdáli být v *klidu*, smíření se svým osudem.

Kopnout do muže, který už klečí na kolenou, není nic příjemného. Důležitou částí vzrušení bylo pronásledování, boj a pocit nadvlády nad nepřítelem.

Na palubě stáli dva členové mé posádky, kteří mezi sebou drželi polonahého muže. Přejel jsem dvěma prsty po okraji třírohého klobouku a pak ho sundal z hlavy. Ukázal se černý šátek, který jsem míval pokaždé, když jsem stál na lodi.

Jakmile jsem pootevřel ústa, jizva protínající můj ret se napnul. „Pane Murdo.“

Muž měl uříznuté obě špičky uší a bleděmodrý odstín jeho kůže potěmněl krví. S námahou zvedl hlavu a zadíval se mi do očí. „Můj k-králi.“

Zajel jsem rukou pod jeho vousatou bradu. „Já jsem tvůj král?“ „Ano,“ řekl tiše.

„Hmm.“ Snažil jsem se nedat najevo, že mě bolí levá noha, a poklekl jsem na koleno, abychom si hleděli přímo do tváře. Byl tam. U všech bohů, v těch jeho tupých zlatavých očích jasně zářil strach. Opatrně, abych se nedotkl sečných ran, jsem mu na hlavu nasadil třírohý klobouk. „Říkal jsem si, že jsi ho chtěl pro sebe.“

Murdo sraštil čelo. „Ne, můj pane.“

„Ale já myslím, že ano. Proč bys byl jinak tak pošetilý, abys ho ukradl svému králi?“

„Přisahám, že jsem nic takového neudělal.“

Ze zadní části lodě se vynořil můj druhý velitel Larsson a došel k nám na palubu. Kdykoli šlo o násilí, velmi rád se smál. Ani tato chvíle nebyla výjimkou. Na ústech mu pohrával potměšilý úsměv a jeho tmavé oči se leskly vzrušením.

Vedle Larssona se postavil muž, který byl naprosto klidný, vlasy mu plály jako oheň a uši měl od lalůčků po špičky posázené modrými kamínky. Na okamžik jsem v Murdových očích zahlédl zoufalství ze zrady.

„Nevěřím ti, protože tenhle grázl tě zaprodal.“ Předklonil jsem se tak, abych měl rty u jeho ucha, a zašeptal jsem: „Je mi líto, že tě tvůj syn nenávidí.“

„Athole, ty zrádný –“

Do Murdovy čelisti narazila pěst a umlčela ho.

Podíval jsem se přes jeho hlavu na maskovanou tvář skrytou pod kapucí. Celine pokrčila ramenem. Měla na sobě silnou tuniku a na ní vlněný plášť sahající po stehna. Na první pohled by nikdo nehádal, že je to žena. To jí vyhovovalo.

Lid Věčného království ženy vždycky podceňoval, ale její zvrácená povaha ji prozradila ještě dřív, než vytáhla dýku. Když zabíjela muže a pozorovala údiv na jeho tváři, obvykle ji to pobavilo tak, že se pak celé týdny ušklíbala.

„Athol má na rozdíl od tebe rozum, Murdo.“ Zatnul jsem zuby, abych neprozradil, že bolest v poraněné noze se zhoršuje. Jakmile bych dal najevo slabost, měl bych co do činění s vrahy, kteří přišli zabít svého ubohého krále. „Vzal jsi, co ti nepatří, a já si teď představuji, jak by to vypadalo, kdyby ti moje dýka trčela z oka.“

Murdo zbledl. „Ta čarodějka... potřebovala vzácnost, kterou vlastnil...“

„Kdo?“ Založil jsem ruce přes hrud'. „Nepřestávej, mluv dál. Kdo ji vlastnil?“

„Král.“

„Přesně tak. *Král*.“ Popadl jsem ho za vlasy a zaklonil mu hlavu tak, aby se mi díval do očí. „Nechal ses napálit přihlouplou ženskou předstírající, že umí čarovat. Vážně si myslíš, že paní Domu

mlh dávno nepoužila k léčení této země své nejúžasnější čarodějky? Myslíš si, že ty budeš ten, kdo to udělá?“

„Co jiného nám zbývá, *můj králi*? Ty sice ovládáš Věčné moře, ale ani ty nevíš, jako ho uzdravit. My všichni jsme stejně jako ty uvěznění v této umírající zemi. Odpusť mi, že jsem doposud nebyl ochoten to vzdát.“

Nepotřeboval jsem se dívat kolem sebe, abych vědět, že je všechno v rozkladu. Polovinu ostrovů Rusy pokrývaly umírající lesy. Ovocné stromy měly uschlé listí a úroda byla ubohá a k ničemu. Potemněly už i prameny a zátoky vzdálených ostrovů a moře vyvrhovalo leklé ryby a úhoře, co se nedali jíst.

Rusa nebyla první obětí moru.

Toužil jsem po Murdově jazyku, ale jen proto, že říkal pravdu. Poté, co pozemští fae uzamkli Průrvu, se ve Věčném království něco změnilo. Mezi světy se narušila rovnováha a mor zakořenil.

Usilovně jsem se snažil najít odpověď, hledal jsem pověsti a loupil artefakty, ale jedinou nadějí na uzdravení, jež mi zbývala, byla síla, kterou bývalého krále obdařily nejmocnější mořské čarodějky. Dar, jenž Věčného krále posiloval. A právě teď jsem ze všeho nejvíce potřeboval větší sílu.

Ztracená mince mého otce byla talismanem s nepředstavitelnou silou a určená pouze pro skutečného Věčného krále.

Problém spočíval v tom, že jsem ji nemohl najít. Takový dar měl nesmírnou cenu. Kdyby se ztratil, nenavrátil by se po deset časů. Bylo mi jasné, že kdo je natolik pošetilý, aby přišel o dar mořské čarodějky, zaslouží trest, jenže sílu mého otce už po dvacet časů vlastnili pozemští fae.

Před deseti časy se naskytla příležitost ke změně, ale já se rozhodl jinak a nechal si ji proklouznout mezi prsty. Má volba vedla ke zničení vlastního království.

Druhá desítka časů se blížila ke konci a já pořád nenašel způsob, jakým by se dala otevřít ta ztracená Průrva.

Můj lid věděl, že se otcovy mince zmocnil proradný pozemský král. Stačilo spočítat si časy a bylo jasné, že šance na její vrácení

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Věčný král.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.